

coreografia amb els mateixos gasos.

Tothom parla del problema dels mosquits, especialment greu al delta del Danubi, que sovint està inundat. Als membres d'una parella, filmada com la versió búlgara d'*American Gothic*, els tranquil·litza lleugerament aspirar l'aire amb un gran tub de fer el buit, amb una divertida serenitat. Entre altres ciutadans, hi trobem un afinador de pianos a qui li agrada el *boogie-woogie* i Chopin, un professor de ball, un capellà italià i l'únic cubà que queda després dels esforços inicials que van començar més de vint anys enrere per construir una central nuclear.

Hi apareixen caçadors borratxos, noies animadores i l'excalcalde, que va aconseguir fer de la població una ciutat. Dret davant la càmera, amb una actitud arrogant i al tors – encreuat amb unes cintes de cartutxos– hi llueix un gran rifle. L'orgull de l'antic alcalde fa que ens resulti un personatge atractiu fins que se'ns descobreix que havia estat el superintendent del camp de treballs forçats que hi ha a prop.

Paounov presenta aquest element en la història progressivament, si bé la manera de permetre a la càmera que continuï rodant uns segons després que la gent acabi de parlar fa la sensació que hi ha alguna cosa que no diuen després dels comentaris sobre el mosquit de tots els que parlen. El canvi real arriba quan presenta una entrevista oficial que, l'any 1992, va fer a Julia Ruzhgeva, una antiga guardiana condemnada per homicidi involuntari, cosa que ella desmenteix.

El documental no busca respostes; només planteja preguntes i amplia el discurs. La filla de Ruzhgeva parla del pes de l'acusació i de la

condemna, i col·loca l'antiga guardiana en el paper de mare i no en el d'assassina. Sens dubte fascinat per la complexitat del caràcter humà, tenim la sort que Paounov deixa que els altres en facin la psicoanàlisi.

Com presentar aquest element en la pel·lícula sense destruir-ne l'enginyós atractiu no és una feina fàcil. En una versió preliminar, alguns elements estaven ordenats en seqüències diferents, i és evident que Paounov es va passar molt temps editant i reeditant el documental per aconseguir un equilibri. La versió anterior començava amb un sentit d'energia més gran, que ara triga més a construir, i la llargada es podria haver retallat per condensar-ho tot plegat una mica més. El director té la saviesa de concloure el documental amb un final fantàstic, que confia a un vals de Xostakóvitx que serveix de rerefons a uns nens que juguen entre els gasos dels camions exterminadors com si el mateix Flautista d'Hamelín anés fent fora tot aquest gas nociu.

Jay Weissberg

<en línia: <http://www.variety.com/index.asp?layout=cannes2007&jump=review&reviewid=VE1117933679>>

Premis i Festivals:

- Millor Documental al 15è Festival L'Alternativa (Barcelona, 2008)
- Premi de la secció OFF del Festival Docúpolis (Barcelona, 2008)
- Gran Premi del Festival Sunny Side of the Doc (La Rochelle, França, 2008)
- Millor Llarg Documental al Shaken's Stars IFF (Alma-Ata, Kazakhstan, 2008)

- Millor Documental a ASTERFEST (Strumica, Macedònia, 2008)
- Primer Premi al Millor Documental a Documenta (Madrid, 2008)
- Premi Grierson al The Times BFL London Film Festival (Londres, Regne Unit, 2007)
- Premi Drets Humans al millor documental regional (Sarajevo, Bòsnia i Hercegovina, 2007)
- Selecció Oficial a la Semaine de la Critique del Festival de Canes 2007
- Menció especial al Festival de Karlovy Vary (República Txeca, 2007)
- Selecció Oficial al Festival de Cinema de Pusan (Corea del Sud, 2007)
- Selecció Oficial del Festival Internacional de Cinema de Toronto (Canadà, 2007)

Es demana puntualitat. Es demana als espectadors que desconnectin els telèfons mòbils i qualsevol altre aparell acústic abans de començar la projecció. Gràcies.

Organitza

Cineclub Sabadell

C/ Dr. Crehueras, 24 baixos
08201 Sabadell.
www.cineclubsabadell.org

Amb el suport de

Ajuntament de Sabadell